

I

Cleopatra, de koningin van Egypte, verveelde zich.

Dat was de reden dat ik luidkeels vloekend over de reling van het dek van een galei hing, waarna mijn boot opnieuw werd geraamd door een vijandig schip en ik in de golven werd geworpen, die in de diepte lagen te schitteren in de zon. Zo hoorde deze slag níét te verlopen, wist ik. Mijn scheepsmaatjes en ik – allemaal leerlingen van de Ludus Achillea, de meest vooraanstaande academie in het hele Romeinse Rijk, waar vrouwelijke gladiatoren werden opgeleid – hoorden bij dit nautische uitstapje, onze allereerste zeeslag, als overwinnaars uit de bus te komen.

In plaats daarvan schopten de meisjes van onze rivaal, de Ludus Amazona, ons de golven van het Sabatinusmeer over.

‘Fallon!’

Ik probeerde uit alle macht omhoog te kijken om te zien wie mij riep.

Het was Elka – meestal de eerste die in de gaten had dat ik mezelf in de nesten had gewerkt. Ik had terug willen roepen, maar had het te druk met óf de reling niet los te laten, óf de hand van Leander niet, de keukenslaaf van de *ludus*, wiens leven ik uit alle macht probeerde te redden.

Leander kon niet zwemmen. Dat had hij, zelfs boven het tumult van de strijd uit, heel duidelijk te kennen gegeven. Het was dus een beetje een raadsel hoe hij in vredesnaam tijdens onze gespeelde zeeslag maaiend met armen en benen in het water te-

recht was gekomen – een schouwspel dat ten behoeve van de koningin van Egypte op touw was gezet.

Het schouwspel zelf was minder raadselachtig.

Gaius Julius Caesar, consul van Rome, legendarisch generaal, eigenaar van de Ludus Achillea en vrijer van Cleopatra, voerde weer ergens oorlog en was daardoor al bijna een jaar weg uit Rome. Cleopatra had zich verschanst op zijn landgoed op de westelijke oever van de rivier de Tiber – maar ze was nadrukkelijk niet welkom binnen de muren van Rome zelf – en ze was zo rusteloos dat ze niet meer wist waar ze het zoeken moest.

En dus had ze haar hele gevolg verzameld en was ze in noordelijke richting over de Via Clodia naar een privévilla gegaan die aan de oevers van het Sabatinusmeer stond, waar haar rusteloosheid in elk geval even van een andere omgeving kon genieten. En van het gezelschap van haar goede vriendin, mijn zus Sorcha. Of, zoals ze in Rome bekendstond, vrouwe Achillea, voormalig gladiatorkampioen en huidige *lanista* van de Ludus Achillea.

Op een ochtend, niet lang nadat Cleopatra in de streek rond het meer een soort exotische bekende verschijning was geworden, sleepte Sorcha me op verzoek van de koningin mee naar een audiëntie.

‘Ik ga echt dóód van verveling!’ had Cleopatra die dag uitgeroepen bij een maaltijd van geroosterde pauw en rauwe oesters, geserveerd op het dek van haar pleziervaartuig. ‘Ik wil een feest. Een triomftocht van onszelf om te vieren dat jouw ludus een nieuwe eigenaar heeft...’

Ik had verholen naar Sorcha gekeken om te zien hoe ze op Cleopatra’s voorstel reageerde, maar mijn zus knikte alleen maar en nam kalm een slokje uit haar drinkbeker.

‘Dat de ludus binnenkort een nieuwe eigenaar krijgt, hoogheid,’ zei ze. ‘Zodra ik de documenten van Caesar heb ontvangen...’

‘St.’ Cleopatra legde haar met een handgebaar het zwijgen

op. ‘Die zijn onderweg, dat weet ik zeker. En dan ben jij koningin van je eigen domein, liefje.’ Ze zweeg even en nam een honingcakeje van de schaal. Ze waren bestrooid met goudstof en fonkelden in de zon. ‘Mannen horen niet de enigen in deze ellendige republiek te zijn die een schouwspel kunnen organiseren om met hun talenten te pronken,’ ging Cleopatra verder. ‘En jij, lieve Sorcha, bent zonder meer zeer getalenteerd. Net als je bijzondere zusje.’

Op dat moment schonk ze me een van haar betoverende glimlachjes en gebaarde dat mijn wijnbeker moest worden bijgevuld. ‘De Optimates vechten tegen de Populares omdat ze bang zijn,’ zei ze. ‘Bang voor verandering en vernieuwing. Ze zijn bang voor Caesar en ze zijn bang voor mij. Caesar is een god onder de mensen, en ik schroom niet hem dat voor te houden. Ze vrezen zijn macht. En dus verleiden ze hem tot oorlogen ver van mijn bed en mijn gezelschap. Daar word ik nijdig van. Vergeef me.’

‘U hoeft zich niet te excuseren, majesteit,’ zei ik.

‘Uiteraard.’ Ze grinnikte en likte honing en goudstof van haar vingers. ‘Fallon, jij begrijpt mijn rusteloosheid. Het was niet aardig van mijn heer om die knappe jonge decurion van je helemaal mee naar Hispania te nemen.’

Ik voelde mijn wangen rood worden toen ik de naam van Gaius Antonius Varro hoorde. Maar in werkelijkheid was ik zelf een beetje nijdig geweest over zijn langdurige afwezigheid. Ik negeerde vastberaden de wenkbrauw die mijn zus naar mij optrok.

‘Laat maar zitten.’ De koningin wierp ons haar sluwe grijns toe. ‘Nu onze jongens weg zijn... moesten we maar eens een feestje geven.’

Cleopatra’s idee van een ‘feestje’ bestond eruit dat ze opdracht had gegeven voor haar hoogstpersoonlijke afgeslankte versie van een van de uitzinnigste spektakels van Caesars viervoudige tri-

omftocht – een feestelijk schouwspel van optredens en optochten, waarbij Rome een maand lang buitenissig had gefeest met banketten en wedstrijden, jachtpartijen en toernooien. Caesar had een slotspektakel uitgedokterd dat hij de *naumachia* had genoemd: een heuse zeeslag, opgevoerd in een door mensenhanden uitgegraven waterbassin in de oevers van de rivier de Tiber, met duizenden mannen – krijgsgevangen genomen tijdens Caesars vele veldtochten – die echte oorlogsschepen bemanden. Er was op leven en dood gevochten. En na afloop had er een dag en een nacht lang rood water door de rivier gestroomd.

Gelukkig verveelde Cleopatra zich nu ook weer niet zó erg.

Ze had gekozen voor een niet-dodelijke wedstrijd waarbij de vlag veroverd moest worden, een competitie tussen onze ludus en de gladiatrices van onze rivalen, de Ludus Amazona. ‘Ik zal die vervelende volkstribuun vragen of hij ons zijn meisjes leent, zodat jullie tegen hen kunnen vechten,’ had de koningin met een boosaardige grijns besloten. Er waren slechts twee boten in het spel. Het grote logge pleziervaartuig was geleverd door een van haar rijke buurmannen, die op de andere oever van het meer, tegenover de Ludus Achillea, een villa had. De slaven van de koningin hadden de boten zo uitgedost dat het net miniatuurversies van de oorlogsschepen van Rome en Carthago leken. Het was de bedoeling dat wij een geanimeerde vertolking van de historische slag bij Mylae ten beste zouden geven. Wat dat ook mocht zijn. Wat dat in vredesnaam ook mocht zijn.

‘Fallon!’ brulde Elka naar me. ‘Hou op met dat gelazer! Het is de bedoeling dat we dit gevecht winnen!’

Ik opende mijn mond om terug te schreeuwen dat ik nou niet bepaald duimen stond te draaien, maar toen slaakte Leander opnieuw een gil, verloor zijn greep en viel achterover in het safierblauwe water in de diepte.

Ik keek omhoog naar de lucht en zuchtte.

‘Zo terug!’ riep ik naar Elka.

Toen liet ik de reling los en stortte me door de leegte in de schokkend koude golven onder me. De wapenrusting die ik die dag droeg, was gelukkig licht en flexibel. Leer, geen brons en ijzer, maar hij trok me in het water toch omlaag, en een paar panniekerige tellen lang schopte ik wild met mijn benen in een poging niet al te diep te zinken. Toen ik bovenkwam, hapte ik naar adem en schudde het haar uit mijn ogen. Ik zag Leander hulpeloos met zijn handen in de lucht grijpen, hooguit een paar armlengten bij me vandaan. Ik had al lang niet meer gezwommen – niet meer sinds ik eerst slaaf en toen gladiatrix was geworden – maar ik was opgegroeid aan de oevers van de rivier de Dwr, op het Eiland van de Machtigen, en ik had van jongs af aan gezwommen als een vis, bijna nog vóór ik had leren vechten.

‘Niet zo spartelen,’ sputterde ik terwijl ik een arm om Leanders bovenlichaam sloeg. ‘Rustig maar, ik heb je!’

Hij werd slap, waarschijnlijk van opluchting en niet omdat hij bewust had geprobeerd mijn bevel op te volgen, maar het werd er in elk geval eenvoudiger op. Ik slaagde er vrij vlot in hem terug naar de boot te slepen, waar ik om hulp riep. Even later verscheen Damya aan de reling, die met knipperende ogen op me neer keek.

‘Dit is niet het moment om te gaan zwemmen!’ schreeuwde ze.

‘Zeg dat maar tegen hém,’ zei ik met opeengeklemd kaken terwijl er een golf over mijn hoofd spoelde, zodat mijn ogen begonnen te prikken. Het water van het meer had een scherpe smaak, en ik keek even naar de restanten van de kleine boot waarin Leander had geroeid. Toen we over hem heen waren gevaren, was het kwetsbare bootje gespietst op de met rijk houtsnijwerk versierde boeg van ons schip. Hij was met een verse lading drank uit het magazijn van de ludus onderweg geweest naar de koninklijke sloep van Cleopatra en had besloten midden

door het gevecht heen te roeien. Uit aan diggelen geslagen aardewerken amforen stroomde wijn weg die het water rood kleurde – alsof het een vrolijke parodie op het spektakel van Caesar betrof – en een paar ontsnapte biervaten dreven sereen terug naar de oever. Op de sloep van de koningin vermengden kreten van ontzetting zich met hartelijk gelach om deze tegenslag. Eerlijk gezegd vond ik het klinken alsof de feestgangers die middag al genoeg hadden gedronken.

‘Gooi me eens een touw toe!’ riep ik.

Ik sloeg het in een lus onder Leanders armen door en om zijn bovenlichaam en wachtte watertrappelend tot Damya hem op het dek gehesen had. Toen gooide ze het touw terug en hees mij aan boord, waarbij haar spieren onder de bronzen banden om haar armen opbolden. Toen ik een been over de reling slingerde en als een forel op het dek neerviel, steeg er voor mijn heldhaftige redding een rauwe juichkreet op vanaf de sloep verderop op het water. Ik lag naar adem te happen en voelde me eerder bespottelijk dan heldhaftig.

Boven in de mast, hoog boven mijn hoofd, riep Tanis wat de positie van de vlag van de andere boot was, die ze de hele tijd over het dek verplaatsten. Zo probeerden onze tegenstanders te voorkomen dat we hem tijdens onze pogingen om hun boot te enteren te pakken kregen. Tanis was een veelbelovende jonge boogschutter – ze had op dezelfde avond als Elka en ik haar eed gezworen – maar bij gevechten van vrouw tot vrouw bakte ze er niet veel van. Dus hadden we haar naar het hoge uitkijkpunt gestuurd, waar ze met haar scherpe blik van nut kon zijn.

Elke keer dat de boten naast elkaar kwamen te liggen, wisselden er krijgers van plaats en sprongen een paar van onze meisjes naar hun boot, en omgekeerd. Hoewel we die dag met houten oefenzwaarden vochten, gebeurden er toch ongelukken. En niet alleen ongelukken. Er heerste nog veel kwaad bloed tussen de Ludus Achillea en de Ludus Amazona. Tijdens de triomftocht

van Caesar hadden beide gladiatoracademies het tegen elkaar moeten opnemen in een reusachtig gevecht ter ere van Caesars overwinning van Britannia, en toen was er bloed gevloeid. Er waren zelfs mensen gesneuveld. Iedereen had die dag vijanden gemaakt.

De ergste vijand die ik had gemaakt, was een meisje geweest dat oorspronkelijk op mijn eigen ludus had gezeten.

Een gladiatrix met de naam Nyx.

Nyx was nooit een vriendin van me geweest. Ze was verkocht aan Pontius Aquila, de eigenaar van de Ludus Amazona, nadat Caesar mij en niet háár had gekozen om de hoofdrol van Victorie te spelen. Nyx had het niet goed opgenomen. En het was er niet beter op geworden toen ik haar tijdens het spektakel in een duel met strijddarren had verslagen – met een beetje hulp van Elka en haar beproefde speer.

Dat was allemaal meer dan genoeg reden voor Nyx om een hekel aan mij te hebben.

Maar ik was nog een stapje verdergegaan.

Toen Caesar mij het ceremoniële zwaard van de vrijheid had uitgereikt vanwege mijn prestatie, had ik gevraagd of hij die vrijheid niet aan mij, maar aan háár wilde toekennen. Daarmee had ik ervoor gezorgd dat Nyx nooit meer als gladiatrix in de arena kon vechten. Dat was in haar ogen het ergste wat ik haar had kunnen aandoen. Ik zou haar nooit kunnen vertellen dat ik dat voor haar eigen bestwil had gedaan. Ze zou trouwens toch niet naar me hebben geluisterd.

Sinds die dag had ik haar niet meer gezien.

En dat was waarschijnlijk een van de redenen dat ik al mijn ledematen nog had en dat die nog goed functioneerden. Nyx liet een groep aanhangers achter, maar zonder haar boosaardigheid als stuwende kracht waren die net zo lastig als paardenvliegen. In de eetzaal of het badhuis, welteverstaan. In de arena waren we allemaal in staat – als we niet oppasten, en soms ook als we wel

oppasten – om iemand grote schade toe te brengen. Maar daar draaide het natuurlijk juist om. Voor onze toeschouwers en onze beschermheren althans.

Ik had al lang geleden begrepen dat de Romeinse beschaving een dun vernislaagje was. Het spektakel van onze ‘zee-slag’ met de spannende strijd om de vlag was natuurlijk leuk voor de gasten op Cleopatra’s feest, en we gaven een goede show weg. Maar de Romeinse harten gingen pas echt sneller kloppen van de opwinding van écht gevaar. Van de gedachte dat wij bereid – en in staat – waren om ter vermaak van de meute te verminken en te doden. Want al waren de mannen en vrouwen op die vergulde sloep gehuld in zijde en juwelen, en al dronken ze wijn en slurpten ze oesters naar binnen, toch vormden ze met z’n allen niet meer dan dat: een bloeddorstige meute.

Ik kan me maar beter weer in het gewoel storten, dacht ik. Ik moest ophouden mijn tijd te verspillen aan het redden van keukenhulpjes en kon beter proberen die dorst te lessen.

Ik werkte me op handen en knieën omhoog en zag dat Leander nog op het dek lag. Hij steunde op één elleboog en grijnsde naar me. ‘Dank u wel, *domina*,’ zei hij, terwijl hij een mond vol blinkende tanden naar me bloot lachte. ‘Bedankt dat u mijn leven hebt gered.’

Ik sloeg mijn ogen ten hemel en hees mezelf overeind. Wat keukenhulpjes betrof was Leander meer dan alleen maar een sloof. Hij was een uitgekookte charmeur, die altijd wel de een of andere gladiatrix het hof probeerde te maken. Hij was in de problemen gekomen – op straffe van tien zweepslagen – toen Nyx van zijn flirtgedrag had geprofiteerd om op een nacht het huis van de ludus in Rome te ontvluchten. Dat had allemaal ten doel gehad om een einde te maken aan mijn carrière als gladiatrix, en misschien zelfs aan mijn leven. Maar het was Nyx niet gelukt, en ik nam het Leander verder niet kwalijk.

Ik voelde alleen irritatie opkomen nu hij zo me ontzettend voor de voeten liep.

Op het moment dat hij overeind krabbelde, keerde het schip scherp, zodat hij zijn evenwicht verloor en tegen me aan viel, waardoor ik bijna over de reling tuimelde.

‘Zitten jij!’ blafte ik hem toe, en ik pakte hem bij de schouders en duwde hem stevig neer op een rol opgeschoten touw. ‘We vallen nog een keer aan...’

‘Ik ben niet bang, hoor.’ Zijn grijns wist van geen wijken.

Heel even overwoog ik hem neer te steken. ‘Zitten, en zitten blijven,’ beet ik hem toe. ‘Anders zorg je er nog voor dat er iemand gedood wordt – ik waarschijnlijk.’

‘Fallon!’ riep Ajani vanuit de boeg. ‘Weg bij die pannenschrobber! We naderen de andere boot weer. Snel!’

Ik draaide me om en liep met lange, soepele passen over het vochtige, glibberige dek. Ajani kwam me halverwege tegemoet en liep naast me mee. Normaal gesproken zou ze haar boog dragen en een koker vol pijlen op haar rug gebonden hebben. Nu droeg ze in haar ene hand echter een kort houten zwaard – net als wij allemaal – en in de andere een vlegel in Egyptische stijl. Ze kon zo te zien al aardig overweg met het nieuwe wapen met de geknoopte leren riempjes. Ik wist vrijwel zeker dat een paar Amazona’s het strijdperk met donkerrode striemen op armen en benen zouden verlaten.

‘We proberen deze keer zo dichtbij te komen dat we ze echt kunnen enteren,’ liet Ajani me weten.

Hoog boven ons informeerde Tanis ons luidkeels over alle bewegingen die de andere boot maakte en hoe de bemanning ge-positioneerd was. Daarmee hadden wij een voorsprong op hen, tot het moment waarop een van de Amazona’s besloot hier een eind aan te maken en een dolk naar onze uitkijkpost wierp. Ik zag het mes door de lucht tollen en slaakte een kreet van woede. De zon glinsterde op het lemmet, en dat betekende dat het een

echt mes was, en dus niet van hout, en dat was nadrukkelijk in strijd met de regels van dit ‘spel’.

Gelukkig zag Tanis de dolk aankomen.

Minder gelukkig was dat ze wegdook, alsof ze zich niet bijna tien meter boven het dek bevond. Ik hoorde haar met een schreeuw achterover het luchtledige in tuimelen.

‘Tanis!’ schreeuwde ik. Ze raakte met haar been verstrikt in een van de touwen, dat in een lus om haar enkel strak trok en haar drie meter boven het dek abrupt tot stilstand bracht, waarbij ze opnieuw een schreeuw slaakte. Daar hing ze, ondersteboven als een karkas bij de slager, jammerend van de pijn.

Van de sloep van de koningin steeg een brul van opwindning op. Onze boot was langs zij de Amazona-boot gekomen en had de loopplanken uitgelegd.

‘Ajani!’ blafte ik. ‘Ga Elka en de anderen helpen. Ik haal Tanis wel.’

‘Hoe wou je dat doen? Ze hangt veel te hoog!’

‘Ik zal het touw moeten doorsnijden,’ zei ik. ‘Voor het touw haar voet er afsnijdt. Ga nu!’

Ik rende terug naar de enige mast van de boot, die midden op het dek oprees. Het werpmes lag hooguit een meter verderop, en ik raapte het op. Het lemmet was scherp, en ik gromde bij de gedachte dat iemand het geworpen had – wie het ook mocht zijn. Maar in elk geval kon ik het nu in mijn eigen voordeel gebruiken. De enige andere wapens die ik bij me had waren van hout. Ik stak het mes in mijn riem, pakte de touw ladder die naar de nok van de ra voerde en begon te klimmen.

Vlak onder de nok van de ra, in de luwte van het opbollende zeil, hield ik even stil om op adem te komen en keek ik omlaag. Ik zag dat onze enterpoging deze keer wel was gelukt. Op het dek van de Amazona-boot krioelde het van de schouder aan schouder vechtende tweetallen. De twee boten waren met haken aan elkaar vastgemaakt, en zelfs de uitgemergelde ploeg galeisla-

ven die de boot voor ons hadden geroeid, hadden hun post verlaten en zich bij de gladiatrices aangesloten en stonden vrolijk op hun tegenhangers in te hakken, als onderdeel van de hele lachwekkende pantomimevertoning.

Het dek van de Achillea-boot onder me was verlaten.

Op Leander na, die met een bijl druk op de mast stond in te hakken alsof het een machtige eik was in de bossen van zijn thuisland, die geveld moest worden voor het grote vuur.

‘Waar ben je in Hades’ naam mee bezig, idioot?’ brulde ik hoog vanuit diezelfde mast.

Domme vraag. Het was wel duidelijk waar hij mee bezig was, maar ik kon mijn ogen niet geloven. Ik had Leander als keukenslaaf dag in dag uit op de kleine binnenplaats bij de stallen hout zien hakken voor de koks die het legertje gladiatrices dat in de ludus woonde moesten voeden. Zijn door de zon gebruinde armen waren strak en gespierd, en hij was heel goed in hout hakken.

Ik begreep alleen niet waarom hij nu onze mást probeerde om te hakken.

Bij elke klap van het bijlblad huiverde de mast, en het dek lag bezaaid met versplinterde stukken hout. Alle boten hadden een bijl op hun dek, voor het geval de mast bij een storm beschadigd raakte en los gehakt moest worden – dus ik snapte hoe Leander aan dat ding gekomen was – maar dat was hier bepaald niet het geval.

Er steeg opnieuw gebrul op van de sloep van Cleopatra, en daarmee kreeg ik het antwoord. Aan de reling stond een groep feestgangers, die Leander bij elke klap van de bijl als gekken aanspoorden en driftig weddenschappen sloten. Ik vermoedde dat iemand Leander geld had gegeven om de wedstrijd in het voordeel van de Ludus Amazona te beslechten.

Ik kon niet geloven dat hij een paar muntstukken vond opwegen tegen de hel die zou losbarsten als ik hem in mijn handen